

De kinderen lijden hier niet onder

In de daklozenopvang voor jongeren woont Asmira met haar twee kinderen in afwachting van een eigen woning. 'Als hier geen moeders met kinderen waren, zou het een chaos kunnen worden.' TEKST PETRA HUNSCHÉ · FOTOGRAFIE MAYANNE KÖNST

Achter in de schemerige huiskamer ter grootte van een balzaal staan twee kunstleren banken tegenover een flatscreen aan de muur. Onder flarden sigarettenrook hangt een jongeman in sportkleding, zijn benen gestrekt voor het scherm, koptelefoon op, een blikje frisdrank in de linkerhand, filtersigaret in de rechter. Naast hem zit Asmira met haar zontje. 'Dit is mijn beste vriend hier', zegt Asmira. Ze legt haar sigaret in de asbak op de bankleuning tussen haar en de jongen en werpt een snelle blik richting tv. De jongen knikt eventjes, stoer. 'Ik heb liever niet dat mijn zontje hier in de rook zit, maar de baby slaapt op onze kamer, dus het kan niet anders', zegt Asmira verontschuldigend. De beweeglijke peuter zit naast haar op de bank en laat zich al gauw op de grond glijden. 'Ik ga mijn lego halen', roept hij en holt weg. Asmira, elegant in huiskleding, haar donkere ogen zorgvuldig opgemaakt onder een zee van glanzende krullen, pakt haar brandende sigaret. 'Nee, ik weet niet welk programma dit is, een of andere commerciële zender', zegt ze. 'Straks ga ik met Cahyuno cupcakes maken, we hebben lekker vakantie.'

Geen abortus

Asmira (21) raakte twee jaar geleden met haar anderhalf jaar oude zontje dakloos en belandde in een opvanghuis voor jongeren in Diemen. 'Ik heb veel geluk gehad dat ik hier terecht kon. Door het contact met mijn mentor en schaduwmentor, twee heel lieve vrouwen, hebben we hier echt een band gecreëerd.' Ruim een jaar later raakte ze weer zwanger. 'Door alle problemen thuis had ik de relatie met mijn vriend uitgemaakt, de vader van mijn zontje. Maar toen ik eenmaal hier zat zijn we weer bij elkaar gekomen. We houden gewoon van elkaar.' Het was nooit haar bedoeling om zo vroeg moeder te worden. 'De eerste keer was gewoon stom, ik wist niet dat ik de pil moest blijven doorslikken, dat je anders zwanger kon raken. En de tweede keer hebben we niet goed uitgekeken. Ik vond het heel erg om weer zwanger te zijn, ik wilde het laten weghalen, want ik had hier echt weer een toekomst gekregen met mijn zontje. Ik deed een goede opleiding en kon doorstromen naar een zelfstandige woonvorm. We hadden al een afspraak met de abortuskliniek, maar op een gegeven

Routine

moment begonnen mijn vriend en ik steeds meer te twijfelen. Op de dag zelf konden we het gewoon niet meer.

En nu ben ik zó blij met haar. Cahyono is superlief voor zijn zusje, ik kan niet anders zeggen dan dat ik trots ben dat ze ondanks al die stress zo lief is. Ze huilt niet en slaapt mooi door. Ik sta zelf elke dag om kwart over vier 's morgens op. Dan ga ik douchen, kleed me aan, maak me rustig op en rook in de huiskamer een sigaretje. Ik pak mijn studieboeken en doe koek en drinken in mijn tas, voor de kinderen in de tram, we zijn drie kwartier onderweg naar de crèche. Om half zes heb ik een flesje klaar, maak ik de kindjes wakker en gaan we samen ontbijten.'

Rood met witte stippen

'Kom, laat ik het even vóór je zetten',

zegt Asmira tegen haar zoontje die zojuist een zakje strooigoed van de tafel heeft gepakt. Hij wil de cakejes versieren die zijn moeder inmiddels met rood glazuur heeft bedekt. Zij pakt het zakje en schudt er witte stipjes en hartjes uit. De peuter priegelt met zijn kleine vingertjes een paar paddenstoeltjes in elkaar en likt dan verlekkerd het glazuur van zijn vingertoppen. 'Nee, nee, niet doen, dat is niet fris', zegt zijn moeder vriendelijk terwijl ze zijn handje afveegt. 'Ga ze maar even wassen.'

De eetzaal grenst aan een kleine maar professionele keuken, waar bewoners en begeleiders in- en uitlopen. Aan de kop van de lange eettafel zit de baby in een comfortabele multifunctionele kinderwagen rustig voor zich uit te kijken. Een stoere jongen met zonnebril zakt in het voorbijgaan even door zijn knieën

en maakt een vreemd geluid tegen het kleine meisje. Ze lacht een beetje en lijkt niet onder de indruk. 'Ze zijn altijd even aardig tegen de kinderen', zegt Asmira. 'Er zijn hier natuurlijk ook jongeren die zich agressief gedragen, ze hebben vaak grote psychische problemen, maar je ziet toch wel dat ze zich inhouden als de kinderen erbij zijn. En als ik iets nodig heb, vraag ik: pak het even, en dat doen ze, ze zijn dan gewoon heel leuk. Soms heb je er echt wel zware druggebruikers bij, of halve criminelen. Als hier geen moeders met kinderen waren, dan zou het een chaos kunnen worden. Nee hoor, de kinderen lijden er absoluut niet onder. Als er wel eens geschreeuwd wordt, kan ik de bewoners er altijd op aanspreken en dan zie je aan de reactie dat ze denken: ja je hebt gelijk...'

Boetiek

Net als Asmira zelf zijn de kinderen glanzend schoon en hip gekleed. 'Als mijn kinderen er maar goed uitzien ben ik tevreden, dat gaat voor alles', zegt ze. 'Ik ben echt een shopfreak. Ik kan heel goedkoop leuke nieuwe kleren vinden, het mag ook duur zijn, het ligt eraan hoeveel geld ik heb. Mijn moeder geeft me ook wel eens een kleinigheid, mijn opa ook, voor de kinderen.' Ze denkt even na: 'Ik heb wel een beetje steun aan ze. Aan de moeder van mijn vriend ook trouwens.'

Asmira leeft van twaalfhonderd euro per maand studiefinanciering. 'Sinds een paar maanden zit ik bij inkomensbeheer, omdat ik mijn eigen huisje ga krijgen, ze zijn bang dat je anders de huur niet kan betalen, het is gewoon een eis van de woningbouw dus ik ben daarmee akkoord gegaan. Maar ik kan zelf heel goed met geld omgaan. Ik koop elke maand als eerste voldoende pap en pampers, want dat moet je gewoon niet tekortkomen. En verder zorg ik dat ik genoeg geld overhoud tot het eind van de maand. Ik ben ook aan het sparen.

Inkomensbeheer is wel handig. Men houdt het geld voor je vast en als ik iets nodig heb kan ik het altijd vragen. Zij betalen mijn vaste lasten. Vanwege de studiefinanciering heb ik ook nog een ov-

kaart en kan ik gratis treinreizen. Als ik straks een eigen woning heb, zal ik erbij gaan werken, maar hier lukt dat echt nog niet. Ik doe een opleiding voor manager in de verkoop en ik wil later mijn eigen bedrijf oprichten. Een kinderboetiek, met exclusieve merken, je hebt er wel een paar, maar niet echt veel nog.'

Berend Botje

In de overvolle kleine kamer die ze met haar twee kinderen deelt komt Asmira's natuurlijke organisatietalent duidelijk naar voren. Alles heeft er een eigen plek, de schone was staat klaar op het grote bed en er hangt een gezellige sfeer. 'Ik zit vaak met de kinderen op mijn kamer. We lezen, ze spelen een beetje en we luisteren soms naar kinderliedjes.' Ze zingt: '1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, waar is Berend Botje gebleven...'. Boven haar bed hangt een groot wandkleed met Bob Marley. 'Ja, dat is van een vorige bewoonster, ik zei: laat maar hangen. Zelf ben ik daar niet zo mee bezig.'

Cahyono komt aanzetten met een vakantiefolder en wijst op een villa met zwembad. Ze zijn pasgeleden naar Spanje geweest, vertelt Asmira. 'Met mijn schoonfamilie, het was heerlijk om hier even weg te zijn en te kunnen ontspannen.' Ze denkt weer even na. 'Ik dacht vroeger altijd dat moederschap moeilijk zou zijn, maar het gaat eigenlijk heel goed. De kinderen motiveren mij door hun kracht en energie. De tijd dat ik me down voelde, heb ik heel veel steun aan ze gehad. Als ik alleen al naar ze keek, hoe vrolijk mijn zoontje was en naar me lachte, het was een heel grote afleiding, dus daar ben ik wel blij mee.

Mijn vriend is jonger dan ik en zit in een ander opvanghuis, hij doet ook een opleiding en komt hier vaak op bezoek. Net als ik heeft hij geleden onder een onverschillige en afwezige vader, dat bindt ons, dus hij is vastbesloten om er voor onze kinderen wél te zijn. Voorlopig gaan we nog niet samenwonen, daar zijn we nog niet aan toe. We wachten nu allebei op een eigen woning, maar samenwonen gaat zeker wel komen, later.'

Asmira wilde haar verhaal vertellen om andere jongeren een hart onder de riem te steken. 'Het is mogelijk om eruit te komen.' De namen in het verhaal zijn veranderd

Ik heb iets fascinerends ontdekt. De afgelopen weken heb ik mezelf aangeleerd, heel stoer, om elke dag op tijd op te staan, dezelfde tijd, vrij vroeg, en naar mijn werk te lopen. Het is een wandeling van zo'n twintig minuten, alleen maar rechtdoor. Het is verderop in de straat, zo ongeveer, dus ik kan met mijn ogen dicht van huis naar redactie komen. Ja, één stoplicht onderweg, en daar stop ik dan ook altijd.

Altijd. Ik heb er een sport van gemaakt om elke dag hetzelfde te doen. En daarvoor word ik elke dag dezelfde routine, de stad doet dat ook. En dat is het fascinerende: de stad kent net zulke vaste rituelen als ik.

Elke dag vertrek ik op hetzelfde tijdstip, en loop op dezelfde momenten langs dezelfde plekken. Dan zie ik altijd dezelfde mensen, die dezelfde dingen doen als de dag ervoor, op vrijwel dezelfde manier. En dat vind ik mooi.

Ik vind het mooi om na tien meter in een souterrain dezelfde zwarte kat te zien liggen op de strijkplank, met op het raam een sticker met: 'Zeer gevaarlijke hond'. Ik vind het mooi om dan vijftig meter verder dezelfde man op zijn stoep te zien staan, terwijl zijn zoontje naar school gaat. Hij pakt zijn fiets, stapt op en rijdt weg. 'Dag pap!' Soms zet de man een vuilniszak buiten. Hij kijkt een beetje slaperig en is iets te dik.

Dan is het 8.17 uur, weet ik. En dan komt het meisje met haar moeder. Een meisje van vijf, of zes, ook op weg naar school, aan de hand van haar moeder. Eén keer was ze met haar vader. Het is niet altijd precies hetzelfde.

Ik heb dan de neiging die mensen, en die poes, hartelijk te groeten, alsof het goede bekenden zijn.